

τὴν περιφρόνησιν τῶν συναντώντων αὐτοῖς ἀνὴ τὰς ὁδοὺς, ἐν ᾧ οἱ περισσότεροι τούτων μετά 2 ή 3 ὥρας κηρύσσονται ἀθῶι καὶ ἔξερχονται εἰς τοὺς κόλπους τῆς κοινωνίας· ὅπως εὑρέθη τὸ μέσον νὰ ἐφοδιασθῇ ἡ Μοιραργία μὲ τοιοῦτο λεωφορεῖον διὰ τοὺς στρατιωτικούς ἃς ἐφοδιασθῇ ἡ ἴδια ἢ ἄλλη τις ἀρμοδίᾳ ἀρχὴ διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν πολιτικῶν κρατουμένων. Καλὸν δὲ ἦθελεν εἶναι ἀν κατασκευασθῆ τοιαύτη τις ἄμαξα, ἡ θυρὶς τοῦ διπισθίου μέρους διεστρέφονται ἐν αὐτῇ νὰ εἶναι ἐντελῶς κλειστή, ὅστε νὰ μὴ βλέπωσιν οἱ ἐντὸς αὐτῆς καθήμενοι τοὺς ἔξω οὐδὲ τ' ἀνάπαλιν. Ἡ ἄμαξα δέον νὰ φωτίζηται καὶ ἀστρίζηται ἐκ τοῦ ἄνω μέρους δηλαδὴ τῆς ὁροφῆς οὕτως εἰπεῖν.

ΔΥΩ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Ἐλάβομεν ἐξ Ἀλεξανδρείας τὰ πρωτότυπα δύο ἐκθέσεων πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν ἀποζημιώσεων Ἐπιτροπήν. Νομίζει τις ὅτι τὰ ἔχει γραμμένα ὁ Βερβέρης τοῦ Παληανθρώπου. Ομως εἶνε γνησιώτατα. Τὰ παραδίδομεν εἰς τὴν Ἀθηναϊκὴν εὐθυμίαν.

**Μὲ συγχωρεῖτε—Παράπονον—Εἰς τὸν κύρον
Δ. Στεφάνου.**

Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως ὑμῶν Γεωργίου Α' καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου καὶ τῆς πίστεως παρακλοῦμεν τὴν τιμητὸν σας ἄμα σᾶς παρουσιασθῇ εὐκερία ἔξετάσται καὶ δικάσται καλῶς κατὰ τὰ τελευταῖα συμβάντα τὴν τυρανίαν, τοὺς φαπισμοὺς, τοὺς φόβους, τοὺς

ἀγανακτισμοὺς καὶ τὰ βάσανα τὰ ὅποια ὑπέφερον ὁ δυστηχὸς ἀπὸ τὴν κατοικίαν μου ἔως ὅτου νὰ σοθῶ εἰς τὴν ἐλληνικὴν φρεγάτα· Ἐλλὰς μὲ σριζαν τὸν δυστηχὸν ἀπὸ ἔξι καὶ περίπου μέτρα ψύσης, καὶ ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν μου ἐμβῆκα εἰς ἓνα πηγάδιον διὰ νὰ ἀποθάνω καὶ μὲ ροσφαίτια ἐγιλύτωσα τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου ἀπὸ τοὺς κακούργους ὡς ἴδια πάθη τοῦ Χρηστοῦ· (ἀκολουθεῖ.) πρῶτον μὲν μάρτυρα ἔχω τὸν Θεόν καὶ δεύτερον δικρόρους πολίτας θαγενεῖς τε καὶ εὐρωπαίους ἔχω καὶ ἐπίτροπον τὸν κύριον Ιωάννην Χαριτάτον ὅπως βεβαιώσῃ τὰ δίκαια μου πρὸς ἵκανοποίησιν τοῦτο δὲ γνωρίζω ὅτι ἡ τιμητὸν σας ἡσθαι ὁ μοναδικὸς πατὴρ τοῦ δικαιου. καὶ νὰ μὲ συγχωρῆται.

τούτο μόνον γνωρίζω παρὰ Θεοῦ διε τὸν γένος ὁπόρων εἰς τὸν κόσμον καὶ ὅτι ἔχανα γεννήθη ἐκ δευτέρου μάλιστα καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν. (Ἄδεια τῷ Θεῷ.)

ἐπιπλέον καὶ δοῦλος σας
Γεώργιος Στεφανίδης
ὁ ἐκ Μηλιῶν τοῦ Βώλου

ΕΚΘΕΣΙΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗ
ἐκ Μηλιῶν τοῦ Βώλου
Πρὸς τὸν κ. Στεφάνου

Γεώργιος στεφανίδης ἔμπορος παντοπόλις Ἑλλην ἡλικίας ἔξηκοντα ἐτῶν· ἔχον παντοπόλειον καὶ ἐπάνω κατικείαν ἱκανα εἰς τὴν ὁδὸν Γιγιέρα ιδιοκτησίαν ὅστα ἀλη μιγέου κατεριμόθην κατακράτος ὁ δυστυχὸς ἥμουν ἀσθενεῖς καὶ ἐδυσκολέσθομουν διὰ νὰ ἀναγκωρήσω καὶ δὲν ἥλπιζα ποτὲ· νὰ πάθω ἀπὸ τοὺς γιτόνουσμου ἐν τοιοῦτον μαρτύριον ἀπεναντίας ἥλπιζα παρηγορίαν ὕστερ ν ἀπὸ ἔνδεκα ἔτη διοῦ ἐργάζομαι εἰς τὴν Ἀλεξανδρεία μακρὰν τῆς πατρίδος

πτετο πλέον τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα του, ἐπειδὴ τῶν παιδίων ἡ μνήμη εἶναι τόσον ἀσθενής. Εἶχεν ἀφοσιωθῆ εἰς τὴν λύκαιναν, ἡτις τὸν υἱόθετης καὶ τὸν ἥγάπα ὅσῳ μπορεῖ λύκαινα ν' ἀγαπήσῃ τὰ κουτάβια της.

Ἐνὶ λόγῳ ἰδού πῶς ὁ Ιωάννης Ταβουρίνος, υἱὸς τοῦ Ἱερωνύμου Ταβουρίνου καὶ τῆς Λουΐζας Ζολῆς ἐκ Βουλβάν ἀνετράφη ἀπὸ τὴν λύκαινα, ἡτις τὸν εἴχε πάρει γάλα νὰ τὸν κάμηρ φργήεις τοὺς λυκιδεῖς της. "Ἔτοι ὁ Γιάννης μεγάλωσε μέσα σ' τὰ δάσος, μαζὶ μὲ τὰ θηρία, τὰ ἐποια ποτὲ δὲν τοὺς ἥλθε στὸ νοῦν νὰ τοῦ κάμουν κακό.

Οἱ ἀπιστοι, οἱ σκεπτικοὶ ἡρκέσθησαν τελευταῖον νὰ υψώσωσι τοὺς ὄψους καὶ νὰ γελάσουν, ἡ δὲ ἱστορία τοῦ Ιωάννου Ταβουρίνου καὶ τῆς λυκαίνης, πολλάκις ἐπαναληφθεῖσα, ἐγένετο δεκτὴ ὡς ἀληθῆς παρὰ τῶν περισσοτέρων.

"Ἐκτοτε ἐπαυσαν νὰ τὸν ὀνομάζουν ξένον τοῦ δάσους, τὸν δρομέα τῶν δασῶν, καὶ τὸν ὀνόμασαν Λυκογιάννην. Βεβαίως τὸ συναξάριον τοῦ ἀγριανθρώπου ἐξετέθη εἰς Βολβάν καὶ μηκούτερον ἀκόμη. Ἀλλὰ τότε διατί ὁ Ιερώνυμος Ταβουρίνος καὶ ἡ συζυγός του δὲν ἐσπευσαν εἰς τὸ δάσος του Μαρέικ νὰ βεβαιωθούν ἐν ὁ Λυκογιάννης ἡτο ὁ υἱός των;

(Ἀκολουθεῖ)

πήγαινε γιὰ θῆμα, ἐνας δασοφύλακας τυχαίως εἰσελθὼν εἰς τὴν τρώγλην της καὶ εύρων τὰ παιδιά της τὰ πήρε μαζύ του.

Ἡ λύκαινα μὴ εύρισκουσα τὰ μικρά της ἤρξατο ὠρού μένη.

Ἐν τῇ ὁδίνῃ της μὴ ἔχουσα πλέον μικρά, νὰ τοὺς μοιράσῃ τὸ θῆμα, τὸ ὅποιον ἔφερε, δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὸ καταβροχθίσῃ μόνη της. Τὸ ἄφισε λοιπὸν ἐπὶ τῆς κοιτης τῶν λυκιδέων καὶ πλάγιασε κοντά του παρ' αὐτῷ ἐκεῖλουσα ὑποκάθουσα ὡρυγμούς.

Βεβαιαὶ ὁ μικρὸς Γιάννης θὰ ἔκλαυσε πολὺ ζητῶν τὴν μητέρα του. Ἐν τούτοις δλιγχτερον φοβώτανε τὸ θηρίον, τὸ ὅποιον ἀντὶ νὰ τὸν κακοποιήσῃ τὸν κύττακε μέστη τὰ μάτια γλυκὰ γλυκὰ καὶ σὰ νὰ πονοῦσε.

Τὸ βράδυν ὁ μικρὸς ἄρχισε νὰ κρυδόη, καὶ γιὰ νὰ ζεσταθῇ κουβερτίσθηκε πάτω ἀπὸ τὴν λύκαινα, ἡ ὅποια ἀνοίξε τὰ ποδάρια της καὶ τὸ ζέσταινε ἀπὸ κάτω της. Ἐπειτα ἤρχισε νὰ πεινᾷ. Ἀλλὰ ὁ Γιάννης ποῦ εἴχε βυζάκει κατσίκα δὲν δυσκολεύθη νὰ βυζάκῃ καὶ λύκαινα. "Οταν βυζάκις, αὐτὴ τὸ ἔγλυφε, δὲν εἴχε πιὸ ἀγριάδα θηρίου, τὸ περιποιούτανε σὰ παιδί της, τὸ περνε πάντα μαζί της, τὸ κρατοῦσε ἀπὸ τὸ ρύγχος της καὶ πρόσεχε νὰ μὴ τοῦ κάμη τὸ παραμικρόν.

Ἐεδομάδες, μῆνες παρῆλθον καὶ ὁ Ιωάννης δὲν ἐσκέ-

μου ὅπως ἀπολαύσω χρηματικὴν περιουσίαν διὰ νὰ ὑπανδρεύψω τὰ κορίτσια μου καὶ νὰ σπουδάξω τὰ τέκνα μου καὶ νὰ περισώσω δλίγον τι ποσὸν διὰ τὰ γηρατία μου· μάλιστα ἐτιμάζομουν διὰ τὴν πατοῖδα ὅπως ἴδοποιός καὶ τὴν οἰκογένειαν μου ἐν τούτοις δὲν ἔτον τῆς τύχης ματ' ἔτον ὅλα, τοῦτο μόνον ἐκατάλαβα ὅτι εἰς ἐτοῦτον τὸν πρόσκερον κόσμον ὑπάρχει ὁ παράδισος καὶ ἡ κόλασις· ὡς πρὸς τὸν ἑαυτὸν μου μὲ φαίνεται ὅτι ἐγενήθηκα σῆμερον καὶ ὑπάρχω ὡς δόρον εἰς τὸν κόσμον δὲν ἐλυπήθηκα τὸν ἑαυτὸν ὅσο τὴν οἰκογένειαν μου ἐδινθρώπως τὸ τί θὰ πάθη ποτὲ δὲν τὸ γνωρίζει. Ἰδού τὰ πάθια μου καὶ ἡ καταστοφή μου ἀς ἀφήσωμεν τὴν πρότην σφαγὴν ὃπου ἐγλύτωσα μὲ δέκα λῆρες ρηγάλο τὴν δευτέραν ὅμοιος σφαγὴν εἰς τὰς 11 Ιουλίου ἡμέρα τρίτη ὅποιος ἥρχισεν ὁ μπαρμπαρτισμὸς ἀπὸ τὰς ἐννέα πρὸς μεσημβρίας ἔως εἰς τὰς δύο μετὰ μεσημβρίας τὴν ἐπαύριον ἡμέρα τέταρτη κλησμένος μέσα καὶ νὰ ὑποφέρει ὁ δυστιχὸς τὰ ἔξ ἀμάξης καὶ νὰ σκέπτομαι τί νὰ κάμω ἦχα ὅπλον καὶ σφέρες ὅπως προφυλακτῷ ἀλλὰ ἐνεκα ποὺ ἐνθυμίητα τὰ τέκνα μου ἐσκέπτηκα τὸ καλήτερον ὅπως γλητώσω διὰ τοῦ καλοῦ τρόπου ἀφοῦ βλέπω ὅτι ἡ πόρτα κυνδινέηται νὰ σπάσηται ἐπομένως οἱ κακοῦργοι ἕχανσταθεράν ἀπόφασιν, νὰ μὲ φονεύσουν, διότι τοὺς ἔβλεπα ἀπὸ τὸ παραθύρι τὰ σχέδιά των, τοὺς τρόπουςκαὶ τοὺς σκοπούςτων, ἐπίτελους ἐκαμπα τὸν σταυρὸν μου εἰς τὸν Θεὸν, ὅπως λυπηθῇ τὰ τέκνα μου καὶ νὰ κάμῃ ἔλεος καὶ εἰς ἐμένα· ἀνίγο τὸ παράθυρον σχεδὸν πέντε μέτρα ὅψες ἀπὸ τὴν γῆς καὶ τὸ παρακαλῶ διὰ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ νὰ μὲ ἀφήσουν καὶ διὰ τοῦ θέλουν νὰ τοὺς δόσο, ἀλλὰ οἱ κακοῦργοι καὶ ἡ φανατικὴ τῆς γῆς ἀμέσως ἄγα μὲ οἰδαν ὅτι ἀνοίξα τὸ παράθυρον ὡς καλοὶ γυτόνι δὲν ἥθελησαν μὲ κανένα τρόπον νὰ ἀκούσουν οὔτε μίαν λέξιν ἀπὸ τοὺς λόγουσμου, καὶ οὔτε ἥθελαν νὰ μὲ βλέπουν παρὰ ἀμέσως σορδὶς πέτρες νὰ ρίγουν εἰς τὸ παράθυρον καὶ μὲ ἐκαταμάτοσαν τὸ κεφάλι μου· πλὴθος γυναικῶν ἔβλεπαν τὴν τραγικὴν σκηνὴν ὅπου ἔζητον νὰ μὲ φονεύσουν· δὲν ἐπερίμενον οὔτε στιγμὴ καὶ διήκρισεν ὁ ἀγῶνας σχεδὸν μισή ὥρα ἀφοῦ πλέον ἔφθασκαν αἱ τελευταῖαι στιγμὴ δὲν εἶχα πλέον δυνάμεις καὶ ἐλπίδες νὰ τοὺς ὑμίντω· τοῦτο μόνον τοὺς ἥπα τι θέλεται νὰ σᾶς δόσω αὐτοὶ δὲ ἔλεγον (ἢ τ γρίνεάτ;) δηλαδὴ ληξεῖς καὶ ἐπομένος νὰ μὲ ἀφήσουν πολὺ καλὰ τοὺς λέγω ἀμέσως χωρὶς νὰ γάσω καὶ ὅτι ἦχα τὴν χρηματοσακοῦλα εἰς τὸν λεμὸν μου μάλαμα ἀσύρη καὶ διάφορα ψυλὰ ἀνακατομένα καὶ ἀμέτρητα καὶ ἐσχημάτιζαν γρόπο μεγάλο δῆτε τοὺς ρίχνω τὴν σακοῦλα ἀπὸ τὸ παραθύρι καὶ ἐσκοτοθήκαν ποτὸς νὰ τὴν ἀρπάξῃ καὶ εἰς τὸν μεραστὶ δὲν μόνιαζαν τὸ μερτικὸ δλίγο λέγουν· νὰ τὸν σκοτόσωμεν διώτι δὲν μᾶς τὰ ἔδωσεν δλα· ἐγὼ διδυστιχὴς ἀλλὰ δὲν ἦχα ἐπειτα ἀφοῦ ἀκούγω ὅτι ἐτιμάζονται νὰ μεθανατόσουν πέρτο ἀπὸ τὸ παραθύρι καὶ ἔνας ἔξ αὐτῶν μὲ ἐκτήπησεν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ μὲ μεγάλον ἀγῶνα ἐμβῆκα πλησίον εἰς ἔνα σπῆτι· ἀλλὰ δὲν ἔτον κανένας μέσα ἐμβῆκα καὶ εἰς ἔνα ἀλλο δὲν μὲ ἐδέγθησαν· καὶ εἰς ἔνα τρίτον τὸ δμοιον· εἰς τὸν δρόμον μὲ ἐκτυποῦσαν ἔνας γαμάλης μὲ ἔνα στρατιότην μὲ ἀνοίξαν τὰ ρόχα μου νὰ ἰδούν ἔνα ἔχω σημεῖον σταυροῦ διὰ νὰ μὲ φονεύσουν· ἐν τοῦτοις διὰ τὸν κόπον τοὺς μὲ ἐπῆραν τὸ ὄρολόγιον ἐπειτα ἐπῆγενα εἰς τὸ καρακόλι, ὅπως γλυτόσω καὶ νομίζοντας νὰ μὲ προστατεύσουν ἐπειτα εὔρηκα πηγάδι καὶ ἐμβῆκα μέσα ἔως μίαν ὥραν σχεδὸν δὲν ἥμπόρεσα νὰ βαστάξω ἐπειτα εὔγῆκα καὶ διευθύνομουν εἰς τὸ καρακόλι εἰς τὸν δρόμον ἀκούγω φωνὴ γυναικός καὶ λέγει μακρυγιά ἀπὸ τὸ καρακόλι· ἐγὼ δημος ἐπλησίασα καὶ ἥδα ἐννέα εὐριπαῖους μέσα καὶ ἐκλε-

λαν τότε ἔγῳ φοβισμένος καὶ λυπημένος διεθυνόμουν εἰς τὴν θάλασσαν εἰς τὸν δρόμο· ἥδα ἀρκετοὺς σκοτομένους ἀφοῦ ἔφθασαν δύο κατεῖδες μὲ ἐζητοῦσαν χρήματα διὰ νὰ μὲ ρίζουν εἰς τὸ πλοῖον ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔχα παρὰ μόνον μία φανέλα καὶ τὸ δαχτυλίδι μου τοὺς λέγω πάρετε τὴν φανέλα καὶ τὸ δαχτυλίδιμου κάμεται ὅπως ἀγαπάτας· αὐτοὶ ἀντὶ νὰ μὲ ρίζουν εἰς τὸ πλοῖον μὲ ἔριξαν εἰς τὸ μῶλον τοῦ λιμένος· τότε ἐγὼ δὲν ἔχειρα τί νὰ κάμω παρὰ ἔζητησα βοήθειαν ἀπὸ τὸν Θεόν· ἥδα μία βάρκα γεμάτη νερά ἐμβῆκα μέσα καὶ ἐπροσπαθοῦσα ὅπως γλυτόσω· ἐπῆγα εἰς τὸ πλοῖον δὲν ἥρα κανένα μέσα ἔριμα· ἐπειτα ἀγωνίζομουν διὰ νὰ φύσω εἰς ἔνα ἐλληνικὸν πλοῖον τοῦ Καλαμίδα ἀλλὰ μάταιος δ κόπος βλέπω τὴν ἰδίαν στιγμὴν βαπτούμενοι μικρὸν νομίζοντας ὅτι νὰ ἔναι τούρκικον ἐφοβήθηκα αὐτὸ δὲ ἔτον ἀγγλικὸν ἐγώ δὲ μὲ τὰ σημεῖα αὐτοὶ δὲ μὲ τὰ κανοκιάλια ἔριξαν τὴν βάρκα μὲ ὀκτὸ ναῦτας καὶ ἥθελαν καὶ μὲ ἐπῆραν καὶ μὲ ἐπῆγαν εἰς τὴν ναυαρχίδα ὅπου ἐμεινα μιὰ βραδιά καὶ μὲ ἐπεριποίησαν μὲ ἔδισαν καὶ φυρέματα τὴν ἐπαύριον μὲ ἐπῆγαν εἰς τὴν ἐλληνικὴν φρεγάτα· Ἐλλὰς ὅπου μὲ εἰδόν διάφοροι φίλοι ὅμοιών ὁ κ. πρόξενος Ραγγαβῆς καὶ ὑποφέρνω μέχρι σήμερον καὶ θὰ ὑποφέρων μέχρι τελευταῖας ἀναπνοῆς καὶ ὅτι τοῦτο παρακαλῶ τὴν τιμιότιτας ὅπως ἔξετάσεται καλῶς τὴν διαγωγὴν μου ἐνόπιον πατριωτῶν φίλων ἐμπόρων καὶ γιτόνων· καὶ ἀξιοπίστων μαρτύρων ὅπως ἴκανοποιηθῶ καὶ ἐπομένως μετὰ Θεὸν νὰ ἀπολαύσω τὴν πατρίδα μου ὅπως ἰδῶ τὴν οἰκογένειαν μου καὶ ἐπειτα εὐχαρίστως νὰ ἀποθάνω τὴν ἰδίαν στιγμὴν.

Καὶ νὰ μὲ συγχωρήται διότι δὲν ἔχω παιδίαν διὰ νὰ ἐκθέσω τὰ δίκαια μου βάσανα τακτικότερα καὶ ἐλπίζω εἰς τὸν ὄψιστον Θεὸν νὰ σᾶς φοτίσῃ νὰ μὲ ἔξετάσεται ἐντὸς τοῦ δίκαιου προσοπικῶς διὰ τοῦ προφορικοῦ λόγου καὶ θέλεται βεβαιωθῆται θετικότερον περὶ τῶν ἀνθρώπων ἦτον γραπτὸν διὰ νὰ πάθω ἀκολουθῶς ἔβαλα καὶ ἐπίτροπον τὸν δικηγόρον· Ἱωάννην Χαριτάτον ὅπως παραστήσῃ τὰ βάσανάμου, διότι ἔτον ἀπὸ ἔξ ἀρχῆς ἔδω καὶ γνωρίζει τὰ καθέκαστα.

Ο ταπεινὸς δούλος σας
Γεώργιος Στεφανίδης

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Καραμέλα τῆς ἐποχῆς:

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἐκρήξεων τῆς Αἴτνας, μεταξὺ συντριπτικοῦ καὶ ἐνὸς ριζοσπάστου.

Ο πρῶτος:

— Μωρέ! ὡς καὶ ἡ Αἴτνα ἀναρχική! Καὶ αὐτὴ 's τὴν δυναμίτιδα!

Ο δεύτερος:

— Τί νὰ σου κάμω; Ζητεῖ ἀρτον καὶ ἐργασίαν!

ΑΝΘΥΓΛΙΑ

Προτοῦ νὰ καλοκαθίσῃς, δοκίμασε πρῶτον τὸ κάθισμα.

* Η μεγαλειτέρα πολυμάθεια δὲν εἶναι ἐπὶ τέλους ἢ ἡ ἀ-